

Arrest

nr. 104 857 van 11 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GERMIAT, die loco advocaat S. SHAH verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 12 december 2011 het Rijk binnen en diende op 15 december 2011 een asielaanvraag in. Op 13 februari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken, soennie-moslim te zijn en afkomstig te zijn uit Gujrat in de provincie Punjab. Van 15 december 1987 tot 15 december 2005 diende u in het Pakistaanse leger. Daarna werd u in 2009 directeur in het bedrijf "Attock Textile Mills Ltd." van uw neef A. U. Ch. waarin u sinds 1993-1994 een aandeel had. Het bedrijf was opgericht in 1973-1974 op een

stuk grond in Jant verworven van S. M. A.. Uw kozijn nam het bedrijf over in 1984. Een ander stuk land in Fateh Jant dat het bedrijf van S. M. A. verwierf diende in 1984 als onderpand bij de bank voor een lening. S. M. A. bleef dat stuk land cultiveren. In 2002 werd S. M. A. een "Member op Provincial Assembly" (MPA) van de provincie Punjab. Vanaf 2003, toen jullie de bank betaalden om het land te bevrijden, begon hij te dreigen dat het stuk land van hem was en dat jullie er geen recht op hadden. Jullie kwamen in conflict met S. M. A. en zijn familie. Hij trachtte de toevoer van elektriciteit te onderbreken, twee of drie keer stichtte hij kleine brandjes in het bedrijf. In 2007 sloot het bedrijf omdat het door deze elektriciteitsonderbrekingen zwaar verlies maakte.

Op 21 september 2006 ontvoerden medewerkers van S. M. A. uw neef in Islamabad omwille van dit dispuut. Zijn ontvoerders eisen eveneens 50.000.000 roepies losgeld. Jullie dienden klacht in bij de politie. Uw neef vond waar zijn ontvoerders hem vasthielden een briefje met het adres waar hij zat. Hij mocht van zijn bewakers een GSM gebruiken om er spelletjes op te spelen en kon zo het adres naar zijn echtgenote sturen. Uw echtgenote gaf het door aan de politie die een raid hield op het huis en hem bevrijdde. Uw neef woont omwille van deze problemen ondertussen in de Verenigde Staten en kan vrij op en neer reizen tussen de Verenigde Staten en Pakistan.

Eind 2010 begin 2011 begonnen S. M. A., zijn familie en medestanders verscheidene rechtszaken over het stuk land.

Op 20 juli 2011, toen u met de auto terug kwam van Attock, reed een andere auto u klem. Enkele personen stapten uit. Eén ervan was gewapend. Hij opende de deur van uw auto en begon u te slaan. U was verward en weet het allemaal niet meer goed. Uw aanvallers gingen er vandoor toen er andere wagens stopten. Daarna ging u direct naar Islamabad en vervolgens naar Karachi. U had contact met uw neef Q. Z. en hij zei u dat ze u niet met rust zouden laten, dat hij had vernomen dat ze u zouden doden en dat het niet veilig was voor u om terug te keren. Hij gaf u het telefoonnummer van een smokkelaar.

Op 3 augustus 2011 verliet u Karachi. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, misschien Italië en Frankrijk naar België waar u op 12 december 2011 aankwam. Op 15 december 2011 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: drie bundels met geattesteerde kopieën van rechtbankdocumenten in verband met de zaken over het stuk land, verklaring van een advocaat, kopieën van correspondentie tussen het secretariaat van de "Chief Minister" van Punjab en "Attock Textil Mills Ltd.", van een First Information Report (FIR) betreffende de ontvoering van uw neef met vertaling, van een krantenknipsel over de ontvoering van uw neef met vertaling, van een eigendomsbewijs van het stuk grond, van correspondentie van de bank en van een bedrijfsordinantie en een postpak.

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling. Uw asielmotieven zijn immers niet geloofwaardig en dit om volgende redenen.

U legt geen enkel begin van bewijs neer van uw identiteit. Een identiteitsdocument is in iedere procedure, ook in de asielpprocedure, een belangrijk element. U verklaarde dat de smokkelaar in Iran uw paspoort en identiteitskaart nam en dat hij deze documenten heeft verloren (CGVS p. 5). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u echter verklaard dat u uw paspoort en identiteitskaart in Pakistan heeft verloren (Verklaring punt 21). Pas nadat u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei u dat u deze documenten in Pakistan aan de smokkelaar heeft gegeven (CGVS p. 5). U heeft de verklaring bij de DVZ echter ter goedkeuring ondertekend. Dat u niet meer over deze identiteitsdocumenten beschikt is dan ook niet aannemelijk. Dit laat het CGVS toe op een gereede wijze te vermoeden dat u uw identiteitsdocumenten achterhoudt ten einde voor de Belgische autoriteiten uw werkelijke identiteit, reisweg en –data te verhullen. Dit doet ernstige twijfels rijzen over uw algemene geloofwaardigheid.

Ook is uw betrokkenheid bij "Attock Textile Mills Ltd." niet aannemelijk. Zo legde u daarover onsamenhangende verklaringen af. Eerst verklaarde u dat u er in 2005 directeur werd (CGVS p. 3). Later verklaarde u echter u er in 2009 directeur werd (CGVS p. 6), terwijl u eerder had verklaard dat het bedrijf in 2007 sloot omdat het verlies leed door de energiefalingen waar S. M. A. voor verantwoordelijk was (CGVS pp. 3-4, 10). Tevens legde u onsamenhangende verklaringen af over de terugbetaling van de lening aan de bank door "Attock Textile Mills Ltd." en uw verklaringen hierover zijn niet in overeenstemming met het stuk dat u daarover neerlegt. Aanvankelijk verklaarde u dat de problemen met S. M. A. begonnen toen jullie de bank betaalden in 2003 om het land te bevrijden (CGVS p. 10). Later verklaarde u echter dat het land nog steeds niet vrij is, dat jullie de bank nog 4.000.000 roepies moeten betalen en dat de rechtbank jullie beval de lening terug te betalen (CGVS pp. 4, 11). De kopie

van de correspondentie van de bank, gedateerd 7 april 2008, stelt echter dat jullie de bank volledig hebben terugbetaald. Dit tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in grote mate aan gezien deze lening werd gedekt door het stuk grond dat centraal staat in uw conflict met S. M. A. en dus in uw asielrelaas.

Tevens zijn uw verklaringen over uw directe vluchtaanleiding niet eensluidend met uw antwoorden in de vragenlijst die u met de hulp van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken invulde. Zo verklaarde u in deze vragenlijst dat, toen uw belagers u klemreden en sloegen, ze zeiden dat u uw verklaring voor de rechtbank moest intrekken of dat ze uw anders zouden doden (Vragenlijst p. 3). Voor het CGVS (p. 8) verklaarde u echter dat uw belagers iets probeerden te zeggen maar dat u er omwille van uw nervositeit geen acht op sloeg en dat je dat dan kan beschouwen alsof ze niets tegen u zegden. Geconfronteerd met deze afwijkende verklaring verklaarde u dat ze deze zinnen altijd zegden als u naar rechtszaken ging (CGVS p. 8). Uw antwoorden in de vragenlijst werden u in het Punjabi voorgelezen en u ondertekende ze ter aanvaarding. Bovendien verklaarde u in het begin van het gehoor voor het CGVS (pp. 1-2) dat uw verklaringen in de vragenlijst correct zijn weergegeven. Gezien dit uw directe vluchtaanleiding betreft, ondermijnt deze anomalie de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Ook aangaande de ontvoering van uw neef zijn uw opeenvolgende verklaringen niet eensluidend. In de vragenlijst verklaarde u dat de ontvoering plaatsvond op 6 december 2006 (p. 3). Voor het CGVS (p. 9) verklaarde u dat de ontvoering plaatsvond op 21 september. U had voor deze anomalie geen aannemelijke verklaring. U verklaarde louter dat het in de vragenlijst niet correct is neergeschreven. De vragenlijst werd u echter in het Punjabi voorgelezen en u ondertekende ze ter aanvaarding. Bovendien verklaarde u in het begin van het gehoor voor het CGVS (pp. 1-2) dat uw verklaringen in de vragenlijst correct zijn weergegeven.

Aangaande de bevrijding van uw neef verklaarde u dat hij een briefje vond met de plaats waar zijn ontvoerders hem vasthielden en dat hij van zijn bewakers met hun GSM mocht spelen waardoor hij zijn locatie kon doorsturen aan zijn echtgenote (CGVS p. 11). De kopie van het krantenknipsel dat u over deze zaak neerlegt, stelt echter dat de politie uw neef bij zijn bevrijding aantrof "vastgesnoerd in kettingen". Ook stelde u dat uw neef omwille van deze problemen naar de Verenigde Staten vluchtte en dat hij dezelfde vrees deelt als u. U weet echter niet welke status hij heeft in de Verenigde Staten. U verklaarde dat hij vrij op en neer kan reizen tussen de Verenigde Staten en Pakistan en dat hij in 2009 naar Pakistan ging voor tien dagen (CGVS pp. 11-12). Indien uw neef daadwerkelijk dezelfde vrees deelt als u, is het weinig waarschijnlijk dat hij dan nog naar Pakistan zou terugkeren. Ook deze zaken tonen aan dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is.

Het feit dat u geen identiteitsdocumenten neerlegt maakt dat u niet kan aantonen dat de documenten die u ter staving van uw asielrelaas aanbracht daadwerkelijk op uw persoon van toepassing zijn. Zodoende kan u uw asielrelaas niet met documenten aantonen. Bovendien zijn behalve de rechtbankdocumenten, de verklaring van een advocaat en het postpak alle overige documenten kopieën. Kopieën hebben geen bewijswaarde. Ze zijn immers met knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen. De verklaring van een advocaat dateert van 23 januari 2013, meer dan een jaar na uw asielaanvraag en tevens pas van na de oproeping die het CGVS u op 10 januari 2013 aangetekend opstuurde. Deze verklaring vertoont zodoende een gesolliciteerd karakter en is opgesteld louter ter ondersteuning van uw asielrelaas.

Bovenstaande vaststellingen maken uw asielrelaas ongeloofwaardig. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij wijlen open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Niets wijst er op dat u het slachtoffer van deze strijd zou worden temeer daar u niet afkomstig bent uit de getroffen regio.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1(A)2 van de Conventie van Genève.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. Verzoeker beweert dat zijn identiteit niet langer betwist kan worden aangezien hij een kopie van zijn identiteitskaart bijbrengt.

3.1.1. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht in deze geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

3.1.2. Indien de door verzoeker aangebrachte kopie van zijn identiteitskaart inderdaad de door verzoeker verstrekte identiteitsgegevens bevat, dan kan bij gebreke aan herkenbare foto nog altijd niet vaststaand vastgesteld worden dat deze identiteitskaart wel degelijk betrekking heeft op verzoeker. Evenmin verklaart verzoeker waarom hij dit stuk niet eerder in de procedure kon voorleggen. Gezien er geen faxnummer zichtbaar is op de kopie, kan evenmin worden vastgesteld dat deze faxkopie van Pakistan afkomstig zou zijn, zodat verzoekers verklaringen dienaangaande evenmin ondersteund worden. Deze vaststellingen leiden ertoe dat in het licht van de aan de verweernota toegevoegde *Subject Related Briefing "Pakistan" "Corruptie en documentenfraude"* waaruit blijkt dat vervalste identiteitsbewijzen en reisdocumenten te koop zijn in Pakistan, geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de voorgelegde identiteitskaart. Derhalve toont verzoeker zijn identiteit niet aan terwijl hij zijn asielrelaas steunt op een rechtstreekse familieband met een naar zijn zeggen vervolgde familie.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn voorgehouden vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende

antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2.1. Verzoeker verklaarde “*zelfstandige eigenaar*” te zijn van de textielfabriek van “*2005 tot aan zijn vertrek naar België*” (vragenlijst 10 b). Indien uit de in het verzoekschrift geciteerde passage van het CGVS-verhoor niet uitdrukkelijk kan blijken dat verzoeker in 2005 directeur werd van het bedrijf, dan blijkt dit wel impliciet uit de vraagstelling; alleszins wordt dit niet door verzoeker genuanceerd of anderszins verduidelijkt. Tevens blijkt hieruit dat verzoeker partner en aandeelhouder was, zodat van verzoeker verwacht kan worden dat hij zijn positie als directeur/aandeelhouder eenduidig toelicht, *quod non*. Indien de textielfabriek verder al in 2007 sloot en zelfs indien verzoeker nadien nog de materiële goederen diende te gelde te maken om te voldoen aan de lening en de rechtszaken te behartigen, dan nog kan geenszins aanvaard worden dat hij later tijdens het gehoor verklaarde pas twee jaar later, in 2009 directeur te zijn geworden. Daarbij komt nog dat in 2009, voor zover *überhaupt* nog nuttig, enkel een vereffenaar nodig was. Overigens blijkt uit het door verzoeker voorgelegde *Companies Ordinance* van 13 november 2009 dat, op 31 oktober 2009, zowel verzoeker als zijn beweerde ontvoerde neef als “*Director*” en diens vrouw als “*Chief executive/Director*” “*retired and re-elected in AGM*” zijn. De Raad ziet geenszins in waarom een hernieuwde verkiezing tot directeur van deze drie personen nodig zou zijn in een bedrijf dat al twee jaar voordien al zijn activiteiten heeft gestaakt en ten gelde gemaakt. Verder blijkt hieruit ook dat verzoeker *opnieuw* werd verkozen in 2009, wat haaks staat op zijn verklaring “*ik werd directeur in 2009*” (gehoor p. 6). Verzoekers verklaringen zijn onverzoenbaar en hollen de waarachtigheid van zijn asielrelaas geheel uit.

3.2.2. Daarenboven blijkt uit de voorgelegde *Companies Ordinance* tevens dat verzoekers neef en diens echtgenote ook nog ruim drie jaar na de ontvoering van verzoekers neef werkzaam waren voor het textielbedrijf en dat zij herverkozen of herbenoemd werden in 2009 en verbleven in Islamabad, terwijl verzoeker verklaarde dat zijn neef in 2009 in de VS verbleef en tien dagen terugkeerde naar Pakistan (gehoor p. 11-12), wat meteen de waarachtigheid van de ontvoering onderuithaalt, minstens geen vrees voor verdere vervolging aantoon, wat eveneens wordt aangetoond door het feit dat verzoekers neef, zelfs indien het maar enkele dagen betrof, terugkwam naar Pakistan. Overigens kan bezwaarlijk overtuigen dat, daargelaten het al dan niet vastgesnoerd zijn, verzoekers neef zijn gsm kon bijhouden wanneer het een ware ontvoering betrof. Dat verzoeker bevestigt dat zijn neef op 21 september 2006 ontvoerd werd, neemt evenmin weg dat verzoeker op de DVZ tegenstrijdig verklaarde dat dit op 6/12/2006 was (vragenlijst 3.5).

3.2.3. Daar waar verzoeker nog *post-factum* tracht te verklaren dat hij in 2003 startte met het terugbetalen van de lening en dat hij in 2008 de bank volledig terugbetaalde, *quod non demonstrandum*, verklaart dit nog altijd niet waarom verzoeker tegenstrijdig verklaarde nog 4.000.000 roepies aan de bank te moeten betalen (gehoor p. 11). Evenmin kan overtuigen dat verzoeker de vraag niet goed begrepen had waar hij op de DVZ uitdrukkelijk verklaarde dat ze hem bedreigden “*Er werd gezegd dat ik mijn verklaring bij de rechtbank moest intrekken want dat ik anders gedood zou worden*” (vragenlijst 3.5) terwijl hij nadien, zelfs bij meerdere vragen daartoe van de dossierbehandelaar, geen specifieke melding maakte van iets dat tegen hem gezegd zou geweest zijn (gehoor p. 8), temeer dit de directe vluchtaanleiding betrof.

3.3. Waar verzoeker nog meent dat de rechtszaken door officiële documenten bevestigd zijn, beklemtoont de Raad dat hij geen geloof hecht aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Er werd dienaangaande reeds vastgesteld dat verzoeker zijn identiteit niet genoegzaam bewijst zodat niet kan worden vastgesteld of de documenten wel betrekking hebben op verzoeker. Daarenboven blijkt uit de aan de verweernota

toegevoegde *Subject Related Briefing "Pakistan" "Corruptie en documentenfraude"* dat de werking van de politieke instellingen, de overheidsadministraties, de politie en het gerecht in Pakistan door corruptie gekenmerkt wordt en dat zulks de bewijswaarde van de door de Pakistaanse overheidsdiensten afgeleverde attesten en documenten kan aantasten, minstens dat deze stukken met passende voorzichtigheid dienen te worden onderzocht. Hetzelfde geldt wat betreft de documenten inzake de lening, te meer verzoeker hierover ernstig tegenstrijdige verklaringen aflegt. Er kan dan ook geen bewijswaarde aan de door verzoeker voorgelegde documenten worden toegekend.

3.4. Verder en daargelaten de vraag of enkele verbale en een éénmalige fysieke bedreiging inzake een rechtszaak over een grondconflict voldoende ernstig zijn om aanleiding te geven tot internationale bescherming, toont verzoeker evenmin aan dat hij geen nationale bescherming kon genieten, te meer volgens verzoekers verklaringen de *Chief Minister* ook schreef dat de grond eigendom was van verzoeker en aan hem moest worden teruggegeven (gehoor p. 9). Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat hij zich indien nodig niet kon hervestigen.

3.5. De door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden, vaagheden en ongeloofwaardigheden raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.7. In het verzoekschrift vraagt verzoeker geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Pakistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingen.

3.8. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK